

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

3. Argumenta adversaria solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

per vos accidentia, quæ erant in genito, non manent in corrupto eadem numero, sed alia de novo resultant, & producantur à causis vniuersalibus, quia cum accidentia subiectentur in toto composito, necessario est, vt destructo illo tanquam per se subiecto accidentiū destruantur etiam ipsa accidentia; ac proinde fiat resolutio vsque ad materiam primam, ita vt quando de novo datur compositum aliud, de novo dentur alia accidentia, quæ in ipso subiectentur; atqui tam in priori, quam in posteriori composito, permanet eadem numero materia prima tanquam commune subiectum formarum vtriusque compositi; ergo nullo modo respicit hæc materia vt est hæc talia numero accidentia, vt ab eis inducitur, quin potius licet daremus hanc materiam requirere hæc numero accidentia, non ideo esset ipsa materia talis in individuo propter accidentia; sed propius è contrario talia accidentia requirerentur talia propter talem materiam loquendo à priori, & simpliciter tã in intentione, quam in executione.

Tandem sic probatur, quia indiuiduatio materie primæ est substantialis, & incorruptibilis: ergo non sumitur ab accidentibus, nec ipsa sunt principium indiuiduationis illius; hæc consequentia, supposito antecedenti, est evidens, quia substantia est prior omni accidente simpliciter: ergo ab accidenti non potest dependere sua indiuiduatio materie primæ: hæc consequentia sic patet, quia quod est prius non dependet à posteriori, & quod est causa, seu principium alicuius, non potest esse simul effectus, & principium respectu illius, in eodem ordine rationis, sed materia prima in ordine indiuiduandi est prior accidenti, & causa, seu principium indiuiduationis eius, vos enim libenter fatemini accidentia indiuiduari à subiecto: ergo materia prima, quæ est subiectum seu substantia non potest indiuiduari ab accidentibus. Deinde, quia accidentia nec sunt incorruptibilia, nec entia substantialia: ergo non possunt esse principium indiuiduationis substantialis, & incorruptibilis materie primæ, nec ipsi tribuere illam, quia nemo dat quod non habet, aut formaliter, aut virtualiter, aut eminenter, sed accidentia formaliter non continent substantiam incorruptibilem, vt est indiuiduatio materie primæ, alias accidentia essent substantia incorruptibilis, nec eminenter, alias accedens esset perfectius substantia incorruptibili, nec virtualiter, quia quantitas de qua loquimur nullam habet virtutem operandi.

Vrgetur, quia potentia substantialis passiva per se primo, & essentialiter respicit formam substantialem, & quasi consequenter accidentalem: ergo non indiuiduatur per ordinem ad illa, quia nulla potentia vti est materia prima constituitur primario, aut in esse specifico, aut in esse indiuiduali, per ordinem ad id, quod consequenter, & secundario respici.

35 Probatur nunc quod à se ipsa sit indiuidua, quia vnitas singularis, & vniuersalis in eadem re non distinguuntur realiter: ergo vnitas singularis materie est idem à parte rei cum suo conceptu specifico; vnde materia prima intrinsece indiuiduatur per suam entitatem intrinsecam realiter identificatur cum suo conceptu specifico, tandem quia quilibet conceptus realis est singularis per se à parte rei: ergo per suam entitatem, & prædicata intrinsecam, vt constitutiva est indiuiduus; vnde si est entitas composita, vt homo à proprijs consti-

tutivis, scilicet à materia, & forma, vt explicatum manet, indiuiduabitur, si autem fuerit simplex, vt materia, & forma, à propria entitate, & conceptu erit indiuidua.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta Adversariorum solvuntur.

Ad primum respondeo, vt responsum est ad 36 tertium argumentum, *quest. præced.*

Ad secundum negatur antecedens, quia potius differentia indiuidualis formalis est, vt ex supradictis constat; imo si aliquando dicitur materialis, non est in eo sensu quo ab adversarijs nuncupatur, neque ex eo quod sumatur à materia; sed potius ex eo quod sit extra gradum essentialem, & specificum reiteratione cuius vocatur accidentalis, ac materialiter se habens respectu scientiarum quæ non descendunt ad indiuiduationes rerum, sed solum sistant in gradibus specificis, vnde cætera quæ extra talem gradum reperiuntur materialia, ac per accedens se habent ad terminationem ordinis transcendentalis, & habitudinis essentialis illarum.

Ad tertium concedo maiorem: ad minorem distinguo illam per formam, id est per gradum specificum illius concedo hominem, & equum distinguere specie, per differentiam autem indiuidualem formæ distinguitur homo ab equo, non specie sed numero negatur consequentia: ad probationem illius, iam satis late dictum est in probatione nostræ conclusionis, videte ibi vbi soluta est æquivocatio illius particule formalis, & formaliter.

Ad primum secundæ sententiæ respondeo concedendo antecedens, & distinguendo consequens, nam quando dicitur ergo principium indiuiduationis earum non est tota entitas, vel negat adversarius ipsam formam, aut ipsam materiam per suam ipsam entitatem esse principium positive, influens in suam ipsam entitatem, vt sibi tribuat indiuiduationem per verum influxum, & in hoc sensu vere procedit illa propositio, vel solum negat formam vel materiam, à se negative esse indiuiduas, tum quia non habent causam intrinsecam constitutivam, ratione cuius sint indiuiduæ, tum etiam quia ex principijs proprijs habent identificatam differentiam indiuidualem cum gradu specifico, & cum tota propria entitate, vt in vltima nostra conclusione probatum manet, etsi in hoc sensu negat adversarius formam, & materiam à tota sua entitate esse indiuiduas falso procedunt, vbi adverte quod quando dicimus formam, vel materiam esse indiuiduam à se ipsa, non esse sensum, quod omnes gradus constituentes formam, vel materiam sint rationes formales indiuiduandi, cum verum sit solam vltimam differentiam contractivam gradus specificæque Scotistæ vocant hæcceitatem; nos autem singularitatem esse indiuiduationem, à qua tota entitas formæ, & omnes gradus, tam generici quam specifici virtualiter distincti ab ipsa indiuiduatione redduntur indiuidui, & singulares, ac per consequens tota entitas formæ, & materie ratione illius hæcceitatis sit singularis, quia autem entitas formæ identificatur cum ipsa singularitate, & ipsa singularitas identificatur, cum ipsa entitate formæ ex sua entitate, & natura, ita vt impossibile sit, quod entitas formæ, & materie reperiatur à parte rei, quin exigat, & petat

326 Disp. IV. De principio individuationis,

esse singularem, ex sua natura, vel identificari realiter cum quodam gradu; qui ex sua essentia sit singularitas, & individuationis; inde evenit, quod iure optimo possit dici, quod forma à tota sua entitate sit individua, tum propter exigentiam identificationis cum individuatione, tum formaliter propter individuationem identificatam cum tota entitate formæ; unde nullum est inconveniens, ut tota entitas formæ sit individua, & dicat convenientiam, & diversitatem secundum varios gradus virtualiter distinctos, licet formaliter, & à parte rei identificados; nam secundum gradus genericos, & específicos convenit forma cum alia forma, secundum autem gradum individuaalem disconvenit cum illa, quare secundum eum gradum quo convenit non disconvenit, & secundum eum gradum quo disconvenit, & differt, non convenit, nec assimilatur, & nihilominus est verum dicere totam entitatem formæ, v. g. vel materiæ, à se negative intrinsece esse individua, quia non habet principium intrinsecum, ut supra explicuimus distinctum ab entitate formæ, à quo possit individuari, ut totum compositum habet formam substantialem, à qua distinctione reali includentis, ab incluso distinguitur, & ab ipsa intrinsece individuatur, dum autem Adversarij intelligunt nos asserere totam entitatem formæ esse principium verum, & reale individuationis formæ falluntur eadem; nam omne principium distinguitur realiter à principio, sed tota entitas formæ, non distinguitur ab individuatione formæ: ergo tota entitas formæ non esse potest principium individuationis ipsius; unde si physice loquamur forma nullum habet principium individuationis positivum; si autem Metaphysice loquamur ipsa individuationis non habet principium, quia ipsa est principium formale individuandi; ex quibus omnibus colligitur evidenter, quam vere à nobis dictum, & pronuntiatum sit totam entitatem formæ à se esse individua negative, quo funditus labefacta manet, ac corrumpit tota ratio adversariorum.

Ad confirmationem illius minoris eodem modo respondetur, asserimus enim quod licet tota entitas formæ à se intrinsece negative individuetur, nihilominus non habere principium verum, & reale positivum, à quo individuatur, quia quando res est simplex essentialiter, non est necesse ut ab aliquo à se distincto tanquam à principio sumat esse, quod habet; Deus enim res simplicissima est singularis, & ideo à nullo alio principio à se distincto sumit suum esse individuum, sic similiter Angelus Gabriël ex eo quod entitas simplex est, nullum gradum talis entitatis sumit, ab aliquo principio intrinseco distincto à se, in Gabriële enim reperitur gradus genericus, gradus specificus, & gradus individualis, quia nulla entitas potest dari à parte rei sine individuatione, à qua singularis, & individuatur; unde Gabriël, Angelus, qui à parte rei vere existit, debet esse singularis, & individuus: atqui nec gradus genericus, nec specificus, nec individualis, in Gabriële Angelo sumitur ab aliquo alio principio distincto, ab entitate Gabriëlis, sed potius à se ipso intrinsece, & negative ut diximus, sicut est Angelus, & Angelus Gabriël est tale individuum, singulare Angelicum distinctum, à quolibet alio, quia nullum est principium distinctum à se, à quo possit sumere gradus, quibus intrinsece constituitur: ergo non omnis individuationis, seu gradus substantialis, dum res

sit essentialiter simplex, petit ut sumatur ab aliquo principio intrinseco, sufficit enim ut à se negative sit talis entitas illa, cum autem forma, & materia substantialis sint simplices entitates essentialiter, hoc est excludentes essentialem compositionem licet integraliter sint compositæ, non sumunt suam individuationem ab aliquo principio distincto à se, sed potius negative intrinsece, à se nunc individua propter rationes supra late explicatas.

Ad secundum respondeo concedendo maiorem distinguendo minorem; non sumitur ab essentia præcise, tanquam à principio vero positivo concedo, non sumitur ab essentia id est hæc essentia, huius animæ rationalis, non petit esse hanc numerum ex sua natura per singularitatem identificatam secum, id est non petit esse individuum, à se intrinsece negative, & non à principio intrinseco nego; nam licet essentia animæ huius rationalis non sit verum principium reale à quo sumatur individuationis, quia individuationis, & essentia sunt eadem entitas à parte rei, nihilominus illa essentia ex sua natura, & intrinseca ratione identificatur cum sua singularitate; unde ex sua natura singularis est à parte rei, imo à parte rei nullo modo non potest esse singularis ex sua entitate, cum ex sua entitate identificetur cum singularitate, quia autem licet derur identitas formalis à parte rei, inter essentiam huius animæ rationalis, & suam singularitatem, cum derur distinctio virtualis inter ipsas, inde evenit quod essentia sit principium conveniendi, & singularitas principium disconveniendi, quæ distinctio virtualis sufficit, ut si metaphysice loquamur, quod cum veritate possumus dicere, talem essentiam, ut distinctam virtualiter ab individuatione non esse rationem formalem, & principium formale individuandi, hoc enim sine dubio est ipsa individuationis, quia ipsa est constitutum individui inquantum individuum est, sicut rationalitas est constitutum hominis in esse rationalis, cum autem ipsa individuationis animæ rationalis vel materiæ primæ sit individuationis identificata cum quadam entitate simplicissima essentialiter ut explicuimus, hoc est sine compositione essentiali, & quæ non habet aliquid principium intrinsecum suæ entitatis, inde est quod non habeat principium dicta singularitas formæ, & materiæ, sicut singularitas Angeli, à nullo principio distincto à se sumitur; unde essentia formæ substantialis, & materiæ, sicut propter suam simplicitatem à se, negative intrinsece, & non ab alio habet suam entitatem, ita à se intrinsece, & non ab alio tanquam à principio habent suam individuationem; unde essentia huius animæ quatenus distinguitur ab essentia alterius animæ à parte rei est à se negative, ut diximus hæc, & individua, & à se petit identificari cum hac individuatione, essentia enim huius animæ, & essentia alterius animæ realiter, & à parte rei distinguntur, & est verum dicere anima rationalis Petri est distincta à parte rei ab essentia animæ rationalis Ioannis, quia in hac anima rationali Petri, non solum eius individuationis, & singularitas, sed etiam omnes gradus substantiales, & essentielles distinguntur realiter, non solum ab individuatione animæ Ioannis, sed etiam ab omnibus gradibus essentialibus repetitis in anima rationali Ioannis; nam Deus poterat annihilando animam rationalem Ioannis, à parte rei annihilare non solum individuationem, sed etiam omnes gradus essentielles talis animæ rationalis,

tionalis, & nihilominus conservare non solum individuationem animae rationalis Petri: sed etiam omnes gradus essentialis tam generici, quam speciei reperti in anima ipsa rationali, de qua loquimur, nulla enim identitas reperitur inter animam rationalem Petri, & animam rationalem Ioannis, in aliquo gradu tam individuali, quam essentiali ipsarum, solum enim datur aliqua convenientia, & similitudo inter gradus genericos, & específicos illarum animarum, & dissimilitudo inter gradus individuales earundem propter distinctionem virtutalem quae reperitur inter tales gradus, quae distinctio sufficit, ut detur à parte rei fundamentum, ut gradus illos genericos, & específicos praescindat ab individualibus, & ut sic praecisos concipiat, tanquam una, & eadem formalitas communis, & indifferens multis, ratione cuius conceptionis, & fundamenti reperti à parte rei Metaphysice loquendo solet dici hanc, & illam animam esse eiusdem speciei, & eiusdem essentiae, & talem essentiam esse communem, & indifferentem, ac ex se non allegari potius ad hanc individuationem quam ad aliam, quod debet intelligi in ordine ad nostram cognitionem, & rationem concipientem res aliter, ac sunt formaliter solum propter aliquod fundamentum, quod reperitur in rebus, nam si nobis loquendum sit de rebus ut sunt à parte rei formaliter, sine dubio à nobis cum veritate asserendum erit hanc essentiam huius animae rationalis, & quicquid est in ea à parte rei esse individuationem, & singularitatem, quia à parte rei haecceitas, singularitas, & individuatō talis animae rationalis est idem, quod tota entitas animae rationalis Petri; & quod omnes gradus essentialis ipsius animae rationalis, ac proinde quicquid est in tali anima distinguitur realiter, & à parte rei ab omni, quod est in alia anima, quia quicquid est in anima Petri, v. g. identificatur realiter cum individuatione animae Petri; unde essentia animae Petri, non est indifferens, nec communis multis: sed determinata ad individuationem; unde talis essentia, quatenus à parte rei existit ex se, & intrinsece individua, & singularis est; & individuatō eius, tanquam individuatō rei simplicis, non habentis principium intrinsecum, nullum eadem ipsa principium à quo sumatur.

Ad tertium eodem modo respondeo ac responsum est ad reliqua argumenta huius sententiae; nam licet verum sit, quod essentia animae Petri, v. g. non sit principium individuationis illius animae, quia non distinguitur ab ipsa individuatione; principium enim verum, & reale distinguitur realiter à principio, nihilominus tamen certissimum est, talem essentiam à se esse individuum, in sensu à nobis supra late explicato, quia ex sua natura, & ex se petit identificari realiter, cum differentia individuali propria, ratione cuius formaliter individua est.

Ad ultimum respondeo eadem responsione; adversarij enim illo argumento solum probant essentiam non esse verum principium individuationis, quod nos libenter fatemur, ut ex dictis patet, non autem probant suam rationem talem essentiam ex se, & ex sua entitate, seu natura non esse individuum, cum ex sua natura talis essentia sit eadem entitas, cum individuatione propria, quam individuationem non habet essentia ab aliquo principio intrinseco distincto à se: sed à

se ipsa, sicut quaecunque res simplex, v. g. Gabriel, à se, & non ab alio distincto principio à se est Angelus, & Gabriel Angelus, & talis Gabriel individuum, scilicet substantiale Angelicum; unde id, quod addunt adversarij dicentes essentiam animae indigere addito individuationis, id est, quod addatur individuatō supra essentiam, ut fiat singularis, in æquivoco laborat; nam si loquuntur de additione à parte rei, falluntur sine dubio, quia differentia individualis nullo modo additur realiter supra essentiam, cum talis essentia, ut saepe diximus, non distinguitur à parte rei, à differentia individuali; sed potius identificetur essentia, cum tali differentia; & sint una, & eadem entitas à parte rei, ac proinde sit verum dicere essentiam ex sua entitate esse individuum à parte rei, quod nos asserimus in nostra conclusione, si autem loquantur adversarij de additione per rationem, non est ad rem talis additio, quia cum sit ficta, nihil operatur in rebus, quae sunt à parte rei, & è quibus ut sic, & in illo statu loquimur.

QVÆSTIO VLTIMA.

Quod sit principium individuationis accidentium realium, & modorum.

SECTIO I.

Sententiae Adversariorum proponuntur.

PRIMA sententiam asserit accidentia realia, & modalia individuari intrinsece à subiecto: sic Thomistae communiter, & probatur.

Primo, quia accidens habet totum suum esse in ordine ad subiectum; sed singularitas accidentis est esse accidentis; ergo singularitatem, & individuationem sumit accidens à subiecto; hæc consequentia sic probatur, quia unaquæque res debet individuari eisdem principiis à quibus habet esse, sed esse habet à subiecto intrinsece, tanquam à principio: ergo individuationem habet ab eodem.

Confirmatur, quia individuatō est vnitas: sed vnitas sumitur ab illo à quo sumitur esse & esse sumitur à subiecto: ergo & vnitas, quia vnitas ab eodem sumitur, à quo sumitur essentia, quia ab eodem à quo sumitur principale, & essenziale sumitur accessorium, & attributale: sed vnitas est attributum essentiae; & essentia sumitur à subiecto; ergo vnitas debet sumi ab eodem.

Secundo probatur, quia si accidentia non individuarentur ab eodem subiecto, possent plura accidentia solo numero differentia in eodem subiecto recipi, quia non obstante identitate subiecti habere possent inter se distinctionem; unde nulla posset ratio huius repugnantiae assignari; videmus autem idem subiectum non posse duas albedines, vel duos calores recipere: tota ergo ratio huius est; quia à subiecto individuantur.

Secunda sententia asserit solos modos individuari à subiecto, & non accidentia realia, hæc sententia sic probatur, quia modus quatenus distinguitur